

„Vil du svare mig oprigtig paa et Spørgsmaal, Per?“

„Ja.“

„Da du forleden var i København, traf du da din forrige Forlovede — hende — Frøken Salomon?“

Han saae overrasket op.

„Nej.“

Hun blev ved at stirre mistvivlende paa ham.

„Du lyver!“ sagde hun pludselig og rejste sig — Stoppestrømpen fløj med det samme henad Bordet — „Nu forstaar jeg alting!“ — Hun gik med heftige Skridt frem over Gulvet. — „Du har talt med din gamle Kæreste og er igen bleven indtaget i hende.“

„Jeg siger dig, du tager fejl.“

„Ja, saa er det en anden! For her stikker noget under! Nu ser jeg det altsammen klart! Det hele har været et modbydeligt Komediespil. Jeg har skullet forberedes. Du vil skilles fra mig for at gifte dig med en anden. Er det ikke det, der er Meningen? Sig det bare rent ud!“

Per betænkte sig et Øjeblik.

Det faldt ham ind, at han just vilde tjene hende allerbedst ved at gaa ind paa hendes Indbildning og erklære sig skyldig. Uden Tvangsgrund gav hun dog aldrig sit Minde til en lovformelig Skilsmisse, og det maatte jo netop være hans Formaal at bringe hende til at hade og foragte ham; desto hurtigere vilde hun glemme ham. Og hvor han gav Afkald paa saa meget, kunde han vel ofre Æren med.

„Jo,“ sagde han saa og bøjede Hovedet.

Inger var bleven staaende midt paa Gulvet. Hun stod der med falmet Ansigt og Armene korslagte under Brystet. Øjnene var lutter sort Pupil.

„Og det har du fejgt skjult for mig i næsten tre Uger! Far havde altsaa Ret alligevel. Og jeg, som altid tog dig i Forsvar! . . . Og din Søvnløshed! Og din Hovedpine! . . . Jeg maa le, naar jeg tænker paa, at jeg har gaaet og været bekymret for dig og har tænkt paa, hvordan jeg skulde glæde og opmuntre dig. Og saa har du gaaet her og længtes efter en anden og spekuleret